

K obrazu „krychle stvoření“

...rád se připojuji k Vašemu úsilí o zformování obrazu „krychle stvoření“. Vše vytvořené vlastním úsilím je, dle mého mínění, cenné a inspirující.

Z dílka J. Nedomanského - Osobní záření:

S věděním o stvoření, o jeho zákonitosti a silách, má vstupovat do života muž. Spojený se základy hmotné části světů, jež jsou polem jeho životního úsilí. Věcnost a určitost jsou strážci mužné tvořivosti, která jen opravdovým věděním zraje k výšinám života. Krychle, na níž stojí, znamená, že má stát pevně na poznaných zákonech hmotnosti a mít v nich oporu, základ....

Čtverec je znamením stejnoměrné zákonitosti (a čtyř ohnisek sil). Pohroužením se vyrovnanosti do času a prostoru vzniká krychle, která znázorňuje do všech stran rovnoměrně vyrovnanou tvořivou moc svými šesti stejnými čtverci....

Uvedeným bych rád uvedl stupeň poznávání, který hovoří o tom, že pohyb v pozdějším stvoření je „vyhraněný“. Tedy ve vzájemném působení oživujícího a oživeného. Ve stvoření a prastvoření je pohyb krouživý, tam je vše živé samo sebou. To vědomé i nevědomé, hnáno mocí „Zůstaň Světlo“. V Boží říši je vyzařování pohybu přímé, obsahující jak pudící tlak, tak i magnetické sání. A nad tím trůní Pohyb bezmezný. Naopak, na „dolní“ hranici pozdějšího stvoření se formy ztrácí v „šedivé beztvarosti“.

Z toho vyplývá pro našince důležité poznání. Že lidské duchovno má ve vínku oživující pohyb, z čehož vyplývá jeho povinnost (od slova vinouti) povznášet svým putováním pozdější stvoření. Tedy vinout se do paprsků vyzařování duchovní říše. To je ona vznešenost (od vznosu), která zároveň povznáší dílčí „krychličku“ krajů, kudy lidská duše putuje. Muž stojíce převážně na vyhraněné tvůrčí zákonitosti a žena nesoucí v sobě především vyšší krouživou hybnost svou zaoblenou a něžnou bytostností.

Nu a jsme u velkého úskalí, jež ti, kdo touží žít podle Boží vůle ve všech proměnách svého bytí, vysílení často padají, neboť přes veškeré nejlepší snahy a úsilí vytváří zúžení obzorů. Vzorce chování a návyky pramenící z dědičného hříchu, jež formují značnou neschopnost přijímat. Navíc do pozemských životů plíživě vstupuje ona nízká „beztvarost“, kdy lidé, zejména „západní civilizace“ přestali užívat sílu vlastní rozvahy a niterného tepla a nechají se řídit mořem umělých norem a zákonů nebo naopak podrážděnou rebelií. Často s mylnou představou, že vlivní a mocní tohoto světa změní věci k lepšímu. A tak bezzubá „regulace a manipulace“ ve všech oborech lidské činnosti vede k rozpadu hybnosti charakterů, následně oddělenosti od proudů života a ... duchovnímu zatracení.

Říká se že „Boží mlýny melou pomalu, ale jistě“. Už při vyslovení těchto slov dochází k zúžení, protože našinec tím miní zejména ty druhé a ve smyslu trestu za jejich provinění. Jen málokdo je schopen a ochoten se zachvívat s „klapotem Božích mlýnů“, které běží neomylně každou vteřinou, a využívat je k dobru a prospěchu bytí. Totiž přichází-li jakýkoli podnět, člověk na něj reaguje svou stávající vyhraněností (částečně i beztvarostí) ve prospěch vlastního pozemského vědění a návyků. Aniž by užíval zjemnělá vyzařování své osobnosti. Tedy harmonii rozvahy, tepla srdce a tvůrčí schopnosti ve smyslu chci, mohu, je mi dovoleno. Jeho úsilí se nevine k ohniskům sil všehomíra, ale zhusta, v zúžení, k ohniskům nevyvážených sil vlastních. A tak je mnoho poctivých lidí sužováno úzkostí, byť by to bylo i jen snaha o šíření slova Poselství či vlastní vůle pomoci bližním a lidem této země. Nebo horečné úsilí,

aby člověk něco důležitého (dle něj) nezmeškal či nepokazil. Ono totiž vlastní úsilí a stav osobního vyzářování bývá zhusta v rozporu. Přes tu nejlepší vůli, našinec si zakaluje krouživou přijímací schopnost.

Pan L. Siffrid píše:

Nábor nebo propaganda je:

Chceme mít ostatní, takovými, jakými my sami máme být.

Vyzařování je:

Máme být takovými, jakými chceme mít ostatní.

Přál jste nám, v jednom mailu, míruplnou hladinu vnitřního jezera, tedy určitě plnou schopnost duchovního přijímání.

Pán píše: „Stojí nad vámi mocný duch, a jakmile se správně otvíráte, přichází pomoc, lidem neznámá, ve velkém urychlování veškerého vašeho konání. O tom stále nemáte tušení. ....

Dokud však jezero, které má přijímat sílu Světla, je rozvlněno až do hlubin, nemůže zrcadlo ducha tak jasně všechno zobrazovat, a co spočívá na dně a není osvětleno. Záchvěvy nemohou proniknout....“

Ten „mír jezera“ je vstřícný soulad vinoucího přijímání, jež má základ ve vyzářované harmonii věčné rozvahy, tepla srdce a tvůrčí duchovní schopnosti, bytostných vlastností i pozemské dovednosti. Kdy to vše se formuje v podobě kříže na čelech probuzených. Živoucí to znamení kříže v „krychli“ pozdějšího stvoření.

I slova mají svou tvořivou hybnost a dosah, ovšem osobní vyzáření, dle svého druhu, čistoty a síly, dosahuje mnohem dále a o to jde. Musí být stejnorodé se skutečným „stojím ve Světle. A tím zvedám svou hlavu a srdce ke hvězdám. To je také i výsada stáří – star – hvězdnost – pouť ke hvězdám.

Lidská ústa i ruka jsou pozemskými nástroji a slovo lidské řeči rozechvívá také lidskou fyziologii, orgány i okolí člověka, dle tepla a správné věčnosti slova, ovšem jen do střední hrubohmotnosti. Což není málo. Člověk má ale vyšší schopnosti, i když jeho pozemské tělo mu zatím nedovoluje plné duchovní rozvinutí, neboť našinec je zatím v jen místě obratu, s možností zjemnění smyslů a očisty nejnižších vyzářování. Přesto i slovo lidské řeči, či psané lidskou rukou, může a má tvořit průplavy k onomu vyššímu.

V Komni 16. 10.2019